

Yad Edilen

– Venüs · 09 Ağustos 2019

Yâd Edilen

Düşümdeki yıldızlar yetse önümü aydınlatmaya.
Aynı tevafukun özneleri olmamız bir hediyesi mi yazının?
Aklım mahşer günü, aklımın içinde kalmışsın.
Orda kimseyi tanımıyorsun, benim seni tanımadığım gibi.
Bu rüyadan kaçamayınca başka şehirlere kaçıyorum,
yabancı yüzlerle tanışıyorum,
bazen küçük sokaklarda saklanıyorum.
Ayaklarım durmuş saat, ayaklarıma dolanmışsın.
Deniz kokusu sinmiş bir banktan uzağı izliyorum.
Sahi, uzakların ne anlama geldiğini biliyorum artık.
Cebimde el yazınla bir şiir tonlarca ağırlıkta.
Artık yanımda taşıyamıyorum,
fırlatıp atıyorum sonunda dalgalara.
Neden hafıflemiyorum?
İçimde bir tiyatro kuruluyor,
gülümsüyorsun.
Bu sefer izlemiyorum, kalkıp gidiyorum,
arkamda kalıyor karanlık ve kalabalık.
Bir düşüncede kendime rastlıyorum.
Gözlerim mazi, gözlerimi kapatıyorum...